

РЕШЕНИЕ

№ 413

гр. София, 23.01.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15
състав,** в публично заседание на 14.01.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разгледа дело номер **9973** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 140 – 178 от АПК.

С постъпило в 01 РУП – СДВР на 03.10.2013 г. оспорване, озаглавено „възражение“, К. К. Лисички заявява недоволството си от заповед рег. № 2199/ 18.09.2013 г., издадена от полицейски орган при 01 РУП СДВР, с която оспорваният е задържан за 24 часа на основание чл. 63, ал. 1, т.5 ЗМВР.

В жалбата са въведени оплаквания, че актът противоречи на материалния закон и е издаден в нарушение на съществени процесуални норми – мотивирани са с твърдението, че липсват основания за задържане и правата на Лисички са засегнати. В съдебно заседание жалбоподателят претендира отмяна на акта.

Ответникът - полицейски орган при 01 РУ „Полиция“ – СДВР, отрича основателността на жалбата в писмено становище, съпровождащо преписката по издаване на акта.

От фактическа страна се установява:

Съгласно удостоверение от внд началник група Човешки ресурси 01 РУП СДВР Д. Т. към 18.09.2013 г., а и понастоящем, работи на длъжност полицаи в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ при 01 РУП СДВР.

На 18.09.2013 г. полицаи Г. Г. адресирал до началника на 01 РУП СДВР докладна записка, според която същия ден е назначен като ПП 185 за времето от 19 ч до 20 ч - по време на патрула на [улица]-то СОУ спират за полицейска проверка лице на видима възраст около 20 г, което заявило, че не носи и не може да представи документ за самоличност. След като уведомили за случая ОДЧ по разпореждане на колеги от

същата и със съдействието на АП 72 лицето е транспортирано до 01 РУП СДВР и при последвалата справка е установено като К. К. Лисички, криминален контингент - съставен е АУАН за нарушение на ЗБЛД. По време на обиска е открита личната му карта, във връзка с което лицето заявило, че не е знаело, че се намира сред носените лични вещи.

Жалбоподателят е подписал декларация за запознаване с правата му, според която не желае да ползва адвокатска защита и няма здравословни проблеми. Извършен му е обиск - протокол от 18.09.2013 г..

Свидетелят Д., с когото Лисички се запознал в началото на септември 2013 г. излага, че на 19-то число същия месец, вечерта на ул. И. А. П в близката до Румънското посолство част той и оспорващият са спрени за проверка от четирима униформени полицейски служители, които поискали документите им за самоличност. Д. показал своя, но К. не сторил това. Свидетелят обяснил на полицейските служители, че познава жалбоподателя, който има работни ангажименти по-късно вечерта.

Свидетелят Г., съставител на докладната записка, приложена в преписката, излага, че при разговор с Лисички последният заявил, че не разполага с личната си карта. След като докладвали на дежурен служител получили указания да задържат лицето. Свидетелят не може да се ангажира със спомен дали към момента на задържането е имало друго лице, но е категоричен, че единствен достоверен източник на данни за лицата са информационните масиви на МВР След съставянето на акта се оказало, че сред личните вещи на жалбоподателя била неговата лична карта.

Показанията на двамата свидетели кореспондират както помежду си, така и на останалите данни по делото /докладна записка и заповед за задържане/ относно времето и мястото на полицейската проверка, послужила като повод за прилагане на ограничителната мярка. Различие е налице по отношение на съществения за спора факт – придружаван ли е Лисички при проверката от своя познат Д., съответно изразил ли е последният готовност да потвърди самоличността на жалбоподателя пред полицейските органи. Преписката не съдържа данни /в докладната не е отразено/ сам ли е бил оспорващият към визирания момент. Същевременно нейният автор - полицейският служител, който е участвал в запри задържането, не се ангажира с твърдение в тази насока – използва изразите „не мога да кажа дали е бил сам или не, но и да е бил с някой друг, има много случаи, когато лицето дава едни данни, лицето което го придружава ги потвърждава, а впоследствие се установява, че ... не е било това лице” и „не мога да се ангажирам с твърдение, че той е бил сам”. При съобразяване на липсата на заинтересованост на св. Д. от изхода на спора и служебното качество на св. Г. съдът цени показанията на Д. в частта им относно присъствието на последния по време на проверката спрямо Лисички.

При горната фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Актът е издаден от компетентен орган – Д. Т. работи на длъжност полицаи в група Охрана на обществения ред, сектор Охранителна полиция в 01 РУП СДВР и е действал в качеството на полицейски орган. Обстоятелството, че в него не е посочено в какъв срок и пред кой орган може да се обжалва, не обуславя незаконосъобразността му поради нарушение формата по чл. 59, ал. 2, т. 7 от АПК. Липсата на този реквизит не е засегнала възможността страната да вземе участие в производството и да се защити по него. То има за последица приложението на чл.140, ал.1 АПК - удължаване на срока за обжалване на акта от 14 дни на два месеца.

Задържането за срок до 24 часа е принудителна административна мярка, която в

зависимост от случая би могла да има предупредително-възпиращ или преустановителен характер и се предприема с цел осуетяване извършването на противоправно деяние или прекратяването на вече започнало такова и отстраняване на неговите вредоносни последици. Установяването на фактически състав по чл.63, ал.1, т.5 ЗМВР предполага да е налице невъзможност да се идентифицира самоличността на лицето по реда и начините, предвидени в чл. 61, ал. 2 ЗМВР, а те са следните: представяне на документ за самоличност на лицето, сведения на граждани с установена самоличност, които познават лицето, или по друг начин, годен за събиране на достоверни данни. Убеждаващото въздействие на трите способа за идентифициране самоличността на проверяваните лица е с еднакъв интензитет.

В разглеждания случай Лисички твърди, че по време на полицейската проверка е придружаван от лице, което го познава и което е могло да потвърди самоличността му. В същия смисъл са показанията на свидетеля Д., който сочи, че е изразил готовност да стори това. Цитираното заявление съдът цени като изходящо от лице без заинтересованост от изхода на спора. Липсва противоречие между показанията на Д. в цитираната част и думите на полицейския служител Г., който първо, не се ангажира със становище бил ли е жалбоподателят сам по време на полицейската проверка и второ, категорично сочи, че единствен меродавен начин за установяване самоличността на лицето са данните в информационната система на МВР.

За обезпечаване дейността на служителите в Министерството на вътрешните работи по опазване на обществения ред, предотвратяване и разкриване на престъпления с разпоредбата на чл. 63 ЗМВР е предоставено правомощие да ограничават временно правата на гражданите, но само при строго определени хипотези, като една от тях, регламентирана в т. 5 от този текст е "при невъзможност да се установи самоличността на гражданина". Касае се за ограничаването на правото на свободно придвижване, гарантирано с Конституцията, обуславящо приложението на мярката при стриктно спазване на предпоставките на закона – при невъзможност да се идентифицира самоличността на проверяваното лице в случаите и по начините по чл. 61, ал. 2 ЗМВР - ако лицето не представи документ за самоличност, ако не могат да се съберат сведения от граждани с установена самоличност, които познават лицето или по друг начин, годен за събиране на достоверни данни. Доведено до край, разбирането на св. Г., че информационните масиви на МВР са единствен достоверен източник на идентифициращи самоличността на гражданите данни, би означавало да се даде право на полицейските органи да задържат за срок до 24 часа всяко лице, което не разполага в момента /не носи у себе си/ документ, удостоверяващ самоличността му.

Всяко правомощие е предоставено на административните органи с конкретна цел. Несъответствие с целта на закона ще е налице тогава, когато предоставеното на административния орган публично субективно право е упражнено не за осъществяване на интереса, за който е установено от закона. Органите на публична власт могат да се намесват в личния живот гражданите с цел предотвратяване извършването на престъпления или за защита правата и свободите на другите, но при спазване на принципите на законност, гарантиращи, че ограниченията от подобен характер са необходими, подходящи и съразмерни. Правомощията на полицейските органи, свързани с предотвратяване и разкриване на престъпления следва да се осъществяват по начин, който осигурява спазването на тези принципи. При служебната проверка за законосъобразност на оспорения акт, извършена на основание чл. 168 вр. чл. 146 от АПК, съдът приема, че той е издаден от полицейски орган, в

рамките на материалната му компетентност, но противоречи на закона и на неговата цел, поради което подлежи на отмяна.

Независимо от изхода на спора на жалбоподателя не следва да се присъждат разноси по делото поради липса на своевременно заявено искане.

Ръководен от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалбата на К. К. Лисички заповед рег. № 2199/ 18.09.2013 г., издадена от полицейски орган при 01 РУП СДВР.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез изпращане на препис на страните пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ